

جوار | هفته‌نامه سفارت ج.ا.ا در واتیکان
سال دوم | شماره ۷۸ | ۱۰ مرداد ۱۴۰۴

پیام سفیر

کلیک کنید

سفر

سالروز بزرگداشت
صحابی بزرگ و ایرانی
پیامبر گرامی اسلام (ﷺ)

آنچه در این شماره می‌خوانیم:

- ۳.....بیانات مقام معظم رهبری پیرامون شخصیت سلمان فارسی
- ۵.....بیانیه حضرت آیت الله العظمی نوری همدانی مرجع عالیقدر پیرامون مسائل در حال وقوع در غزه
- ۷.....سلمان فارسی؛ اسوه کامل انسان حقیقت‌جو ؛ دکتر مرتضی صانعی: استاد حوزه و دانشگاه
- ۹.....مصاحبه با پروفسور آنجلو میکله پیه‌مونتره؛ دکتر آلیچه میجانو، پژوهشگر ایتالیایی، بخش دوم (پایانی)
- ۱۱.....سن اینیازو دِ لوتیولا؛ بنیان‌گذار فرقه‌ی یسوعیان
- ۱۴.....نمادهای مسیحی: ۱۲ - کشتی
- ۱۶.....حدیث هفته
- ۱۷.....واتیکان در هفته ای که گذشت

جِوَار

هفته نامه سفارت ج.ا.ا. در واتیکان

سال دوم | شماره ۷۸ | جمعه | ۱۰ مرداد ۱۴۰۴ | 01 August 2025

صاحب امتیاز: سفارت ج.ا.ا. ایران در واتیکان

مدیر مسئول: دکتر محمدحسین مختاری

سر دبیر: حسن نیازی

تهیه شده در: بخش فرهنگی

آدرس: ۰۰۱۹۸, ۵۷ Via Bruxelles

تلفن: +۳۹۰۶۸۵۵۲۴۹۴

پست الکترونیکی: vat.media@mfa.gov.ir

وب سایت: <https://vatican.mfa.gov.ir/portal>

شبکه ایکس: IRANtotheHolySee@IRANinVATICAN

بیانات مقام معظم رهبری پیرامون شخصیت سلمان فارسی

معلوم می‌شود که حضرت [امام صادق علیه‌السلام] مکرّر در مکرّر راجع به سلمان مطالبی را می‌فرموده‌اند. این شخص تعجب می‌کند که چیست که اینقدر موجب شده شما به او توجّه دارید، یا شاید مثلاً به او محبت دارید و از این قبیل. «فَقَالَ: لَا تَقُلْ «الفارسی» وَ لَكِنْ قُلْ سَلْمَانَ الْمُحَمَّدِي»، یعنی نسبتِ او، فراتر از نسبت قومی و میهنی است؛ نسبت دینی است.

این البته به هیچ وجه، طعن به قوم فارس نیست؛ پیغمبر اکرم و ائمه علیهم‌السلام از فارس مردم ایران تمجید کردند، تعریف کردند؛ در این که تردیدی نیست. می‌خواهد بفرماید که این شخص، فراتر و بالاتر از این است که به نسبت قومی شناخته بشود؛ نسبتِ او، نسبتِ عقیده و دین و پیامبر است؛ او کأنه مثلاً فرزند پیغمبر است.

«أَتَدْرِي مَا كَثَرَةُ ذِكْرِي لَهُ؟» [حضرت فرمود] می‌دانی چرا؟ «قُلْتُ: لَا. قَالَ: ثَلَاثَ خِصَالٍ»، سه خصوصیت در سلمان بود که این موجب می‌شود که من او را زیاد یاد کنم و نام او را ببرم لابد مثلاً اجلال کنم او را، تعظیم کنم او را یا محبت به او بورزم.

نباید گفت سلمان فارسی از فارس یا از ایران است، باید گفت فارس و ایران از سلمان فارسی است. مقام ایمان، مقام معرفت، مقام مجاهدت در راه خدا، پیگیری برای رسیدن به سرچشمه‌ی زلال حقیقت، آن چنان یک انسانی را بالا می‌برد که پیغمبر بفرماید: «سلمان منّا اهل البیت». او را جزو اهل بیت به حساب بیاورد؛ و شخصیت‌هایی مثل جناب ابی‌ذر و عمار و مقداد و دیگر صحابی‌ها در مقام تقویم و مقایسه در رتبه‌های بعد از سلمان قرار بگیرند؛ این برای ما درس است، این برای جوان ایرانی الگوست؛ یعنی حقیقت را جستن، جستجو کردن، یافتن و بر آن پای فشردن. این آن چیزی است که سلمان را سلمان می‌کند؛ همچنانی که مجاهدت، صفا، پایبندی به عقیده‌ی حق که آسان به دست نیامده است.

بیانات در دیدار مردم کازرون ۱۳۸۷/۰۲/۱۶

سه خصوصیت سلمان که موجب محبت امام صادق (علیه‌السلام) به او شد:

«عَنْ مَنْ صَوَّرَ بَنِي بَرْجٍ، قَالَ: قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْصَّادِقِ عَلَيْهِ السَّلَامُ: مَا أَكْثَرَ مَا أَسْمَعُ مِنْكَ يَا سَيِّدِي ذِكْرَ سَلْمَانَ الْفَارِسِيِّ»، راوی می‌گوید چقدر من زیاد می‌شنوم از شما که نام سلمان را می‌برید و از او یاد می‌کنید.

«أَحَدُهَا: إِثَارَةُ هَوَى أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عَلَيْهِ السَّلَامُ عَلَى هَوَى نَفْسِهِ»، چیست آن سه خصلت؟ یکی اش این است: میل امیرالمؤمنین را بر میل خود غلبه می داد. از این معلوم می شود که بیش از یک بار چنین چیزی اتفاق افتاده که حضرت چیزی را اراده کردند، سلمان چیز دیگری در دل خود و در ذهن خود می خواسته است ولیکن میل و هوای امیرالمؤمنین را «هوی» یعنی میل - بر میل خود ترجیح داده است. ببینید مقام امیرالمؤمنین را؛ حالا البته اینها که گوشه و کناره های آن عظمت و آن جلالت الهی و ملکوتی و جبروتی است ولی خب، اینها همه، هر کدام یک نشانه است.

خصوصیت دوم، دوست داشتن فقرا و ترجیح آنها

نسبت به ثروتمندان:

«وَالثَّانِيَةُ: حُبُّهُ لِلْفُقَرَاءِ وَ اخْتِيَارُهُ إِيَّاهُمْ عَلَى أَهْلِ الثَّرْوَةِ وَالْعَدَدِ»، [دوم:] فقرا را دوست می داشت. بعضی ها از طبقه ی مستضعف جامعه اصلاً بدشان می آید؛ حاضر نیستند طرف آنها بروند، نگاه نکنند به آنها! خودشان را برتر از آنها می دانند؛ او نه؛ فقرا را دوست می داشت، آنها را بر اهل ثروت ترجیح می داد. اگر فرض بفرمایید در یک جایی امر دایر بود بین یک سرمایه دار محترم خیلی پول داری یا یک فقیری، یا باید مثلاً خانه ی این برود یا خانه ی آن برود، یا باید به این سلام کند یا باید به آن سلام کند، این فقیر را بر آن غنی ترجیح می داد؛ اینها درس است دیگر.

ما طلبه ها، ما جامعه ی روحانیت و علمی، یکی از خصوصیات مان از اول همین بوده است که با ضعفا و طبقه ی ضعیف نزدیک بوده ایم؛ این خیلی امتیاز بزرگی است. بله، گاهی پول دارها ممکن بود سراغ یک عالمی هم بیایند، او هم یک احترامی بکند اما معاشرت روحانیون ما، علمای ما، مراجع ما، ائمه ی جماعت ما علمائی که بودند با مردم عمدتاً با مردم فقیر و زیر متوسط بوده است؛ این خیلی چیز مهمی است؛ این را باید نگه بداریم. حالا که علما و روحانیت، به یک موقعیتی در عالم سیاست دست پیدا کرده اند، نباید آنچه را تاریخچه ی ما و سنت کهن ما است از دست بدهیم. اینکه در یک شهری یک عالمی مثلاً باشد، [ولی] بین مردم معروف باشد که ایشان با تجار و با پول دارها و با باغ دارها و مانند اینها [انس دارد] مهمانی خانه ی این؛ مهمانی در باغ آن اما با فقرا نه، آنسی ندارد؛ این چیز خوبی نیست. این هم یک خصوصیت.

خصوصیت سوم، دوست داشتن علم و دانشمندان:

«وَالثَّالِثَةُ: حُبُّهُ لِلْعِلْمِ وَالْعُلَمَاءِ»، یکی هم این [سومی]: جناب سلمان علم را دوست می داشت، علما را دوست می داشت. این سه خصوصیت در این بزرگوار، موجب می شود که امام صادق با آن جلالت و عظمت، نسبت به او گرایش پیدا کند، محبت یا تجلیل و تعظیم نسبت به او بکند. «إِنَّ سَلْمَانَ كَانَ عَبْدًا صَالِحًا حَنِيفًا مُسْلِمًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ»، [می فرمایند: سلمان بنده ی صالح حنیف مسلمان است و از مشرکین نیست].

بیانیه مرجع عالیقدر حضرت آیت الله العظمی نوری همدانی «مدظله العالی» پیرامون مسائل در حال وقوع غزه

بسم الله الرحمن الرحيم

ملت‌های شریف جهان اسلام!

علمای اعلام!

دولت‌های مسلمان و آزاداندیش!

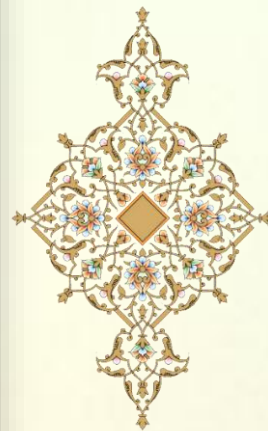
«وَإِنْ اسْتَنْصَرُواكُمْ فِي الدِّينِ فَعَلَيْكُمُ النَّصْرُ» (انفال ۷۲)

بار دیگر وجدان بشریت و فطرت‌های پاک، در برابر جنایتی هولناک و ننگین از سوی رژیم کودک‌کش صهیونیستی به لرزه درآمد. غزه مظلوم، اکنون نه تنها در آتش بمباران‌های بی‌امان می‌سوزد، بلکه در حلقه محاصره غذایی، دارویی و انسانی نیز گرفتار آمده است. گرسنگی گسترده، شهادت مظلومانه کودکان، زنان، سالخورده‌گان و بیماران و صحنه‌های دلخراش جان دادن بی‌دفاع مردم بی‌گناه، دل هر انسان آزاده‌ای را به درد می‌آورد.

این اقدامات، نه تنها مصداق بارز نسل‌کشی و جنایت جنگی است، بلکه با هیچ معیار انسانی، حقوقی، شرعی و بین‌المللی قابل توجیه نیست. فریاد مظلومیت مردم غزه، امروز آزمون بزرگی برای علمای اسلام، رهبران کشورهای اسلامی و نهادهای بین‌المللی است.

در روزگاری که فریاد مظلومیت ملت فلسطین، به‌ویژه در غزه، به گوش جهانیان رسیده، وجدان‌های بیدار انسانی در سراسر جهان، از ظلم آشکار رژیم صهیونیستی بر مردم بی‌دفاع به خشم آمده‌اند. در این میان، وظیفه‌ای سنگین بر دوش علمای دین و دولت‌های اسلامی است؛ چرا که نه تنها بر اساس معیارهای انسانی، بلکه به حکم قرآن و سنت، موظف به دفاع از مظلوم و مقابله با ظلم‌اند.

وظیفه علمای دین در این شرایط حساس و تاریخی این است که با صدور فتوای حمایتی و دعوت به وحدت در برابر دشمن مشترک و نیز محکومیت صریح رژیم صهیونیستی و هرگونه عادی‌سازی روابط با آن گام‌های نقش‌آفرین و موثری را بردارند. تشویق مردم به حمایت مادی و معنوی از ملت فلسطین و همچنین استفاده از تریبون‌های نماز جمعه و جماعات و بهره‌گیری از ظرفیت‌های حوزوی و دانشگاهی رسانه‌ها برای بیدارسازی امت اسلامی از وظایف خطیر دینی، سیاسی و اجتماعی همه ما است و طبعاً غفلت و تسامح از آن عقوبت دنیوی و اخروی را در پی خواهد داشت.

بیانه حضرت آیت الله العظمی نوری همدانی

مربع عالیقدر پیرامون مسائل در حال وقوع در غزه

دولت‌های اسلامی نیز نه تنها بر اساس همبستگی دینی، بلکه از منظر انسانی و حقوق بشری موظف‌اند در برابر جنایات جنگی رژیم اشغالگر قدس موضعی قاطع اتخاذ کنند. متأسفانه، در بسیاری از موارد، شاهد سکوت یا حتی همکاری برخی دولت‌ها با این رژیم بوده‌ایم. از دولت‌های اسلامی انتظار می‌رود روابط دیپلماتیک خود را با رژیم صهیونیستی قطع یا تعلیق کنند و از ظرفیت نهادهای بین‌المللی برای محکوم‌سازی و مجازات این رژیم بهره‌گیرند. و همچنین کمک‌های انسان‌دوستانه و پزشکی به مردم غزه ارسال نموده و حمایت از مقاومت مشروع مردم فلسطین را در دستور کار قرار خود دهند.

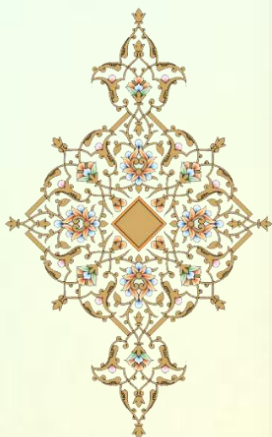
بی‌تفاوتی علمای دین و دولت‌های اسلامی، نه تنها موجب استمرار ظلم می‌شود، بلکه به تضعیف جایگاه اسلام در سطح جهانی می‌انجامد. وحدت اسلامی و بیداری امت، تنها در سایه اقدام عملی و حمایت واقعی از مظلومان شکل می‌گیرد. نسل جوان مسلمانان نیز عملکرد علمای دین و رهبران سیاسی را با دقت رصد می‌کنند و سکوت را نشانه‌ای از نفاق یا ضعف اراده دینی می‌دانند.

اکنون زمان آن فرا رسیده است که همه نیروهای صادق جهان اسلام، اعم از علما، روشنفکران، و دولت‌مردان، با کنار گذاشتن اختلافات داخلی، به وظیفه اسلامی و انسانی خود در قبال مردم غزه عمل کنند. بیداری امت اسلامی، نیازمند فریاد عدالت‌خواهی و اقدام هماهنگ است.

فاجعه غزه، نه تنها یک بحران انسانی، بلکه آزمونی تاریخی برای جهان اسلام است. علمای اسلام باید نقش پیشگامان این حرکت بیداری را ایفا کنند و دولت‌های اسلامی نیز باید ثابت کنند که شایسته نام «اسلامی» هستند. اگر امروز در قبال خون‌های پاک ریخته شده سکوت شود، فردا نوبت سرزمین‌های دیگر خواهد بود. ما یقین داریم که وعده الهی در نصرت مظلومان و سقوط ظالمان، تخلف‌ناپذیر است: **إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ** (انعام، ۱۳۵)

والسلام علیکم ورحمة الله و برکاته

حسین نوری همدانی

سلمان فارسی؛ اسوه کامل انسان حقیقت‌جو

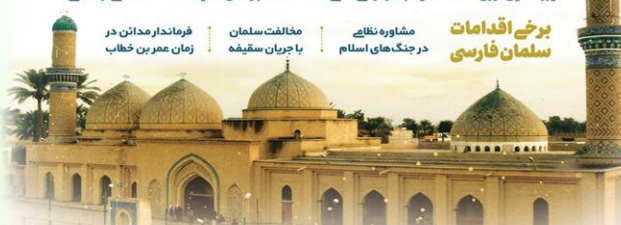
دکتر مرتضی صانعی: استاد حوزه و دانشگاه

گرمای باد
IMNA
ششمین سالروز بزرگداشت

خشبودان نام پدر سال ۶۵۳ میلادی تاریخ وفات	سلمان نامی که پیامبر بر او گذاشت منطقه جے اصفهان شهر محل تولد	روزیه نام قبل از مسلمان شدن سال ۵۶۸ میلادی تاریخ تولد
آشنایی با دین اسلام سلمان در سال اول هجری و به روایتی در ماه جمادی الاولی اسلام آورد. نخستین جنگی که موفق به شرکت در آن بعد از آزادی شد جنگ خندق بود	آشنایی با مسیحیت در سنین جوانی بخاطر آشنایی با مسیحیان که در اطراف او بودند، سپس برای تحصیل دین مسیحیت به سوریه رفت	آشنایی با آیین زرتشت سلمان فارسی به واسطه پدر و مادرش که آیین زرتشتی داشتند، از بدو تولد زرتشتی بود و آداب این آیین را از نزدیک مشاهده می‌کرد
مقام ولای سلمان بزرگ‌ترین و جلیل‌القدرترین صحابی پیامبر (ص) بود که به بالاترین درجه‌های ایمان و کمال رسید	جنگ خندق این جنگ در سال ۵ هجری رخ داد و به پیشنهاد سلمان، پیرامون شهر خندق کردند	اولین مترجم قرآن اولین کسی که قرآن را به فارسی ترجمه و برای پیامبر ترجمه فارسی به عربی و برعکس را انجام می‌داد
برخی کتاب‌های بارز زندگی و عملکرد و جایگاه سلمان فارسی		
سلمان فارسی استاندار مداین، نوشته احمد صادق اردستانی	سلمان سابق فارس عرض و تحلیل، نوشته محمد جواد آل‌القیه	نفس‌الرحمان فی فضائل سلمان، تألیف میرزا حسین نوری
فرماندار مدائن در زمان عمر بن خطاب	مخالفت سلمان با جریان سقیفه	مشاوره نظامی در جنگ‌های اسلام

سلمان فارسی یکی از بزرگ‌ترین و برجسته‌ترین صحابه پیامبر اسلام (ص) و یار وفادار امام علی (ع) است که نقش بسیار مهمی در تاریخ اسلام و به‌ویژه در روند گسترش اسلام در ایران و جهان ایفا کرده است. او متولد شهر اصفهان و از خانواده‌ای زرتشتی، ثروتمند و صاحب‌نفوذ بود که پس از طی مراحل متعدد جستجوی حقیقت و تغییر دین‌های مختلف، در نهایت به اسلام گرایید و مقام ولایی نزد پیامبر (ص) پیدا کرد. در تحول دینی سلمان فارسی اشاره شده که تضاد میان تعالیم زرتشتی و پرسش‌های درونی، او را به تردید کشاند.

ملاقات تصادفی با کلیسای مسیحیان در مسیر مزرعه پدری، نقطه عطفی بود؛ صدای نیایش مسیحیان و محتوای توحیدی دعاهايشان او را مجذوب کرد و به نادرستی آیین زرتشتی یقین یافت. پدرش در برابر گرایش او به مسیحیت واکنش خشن نشان داد و او را زندانی کرد.

سلمان با کمک عمه‌اش گریخت و به قصد پیوستن به مرکز مسیحیت در شام، با کاروانی هم‌سفر شد. در شام نزد اسقف بزرگ کلیسا به خدمت پرداخت و هفت سال به تحصیل الهیات مسیحی مشغول شد. اما با فساد اخلاقی اسقف مواجه گردید و دریافت که این آیین نیز خالی از تحریف نیست.

سفرهای او به سرزمین‌های مختلف و تعامل با زرتشتیان، مسیحیان و یهودیان، او را به نماد جست‌وجوی فرامرزی حقیقت تبدیل کرد. آغاز کشف حقیقت از آنجایی آغاز شد

که آخرین استادش در عموریه در بستر مرگ، ظهور پیامبری در حجاز را بشارت داد و نشانه‌های او را به مهر نبوت بین دو کتف، رد صدقه و پذیرش هدیه معرفی کرد.

سرنوشت او به‌عنوان اسیر به مدینه گره خورد و در این شهر بود که خبر حضور پیامبر اسلام (ص) در مدینه را دریافت و بی‌درنگ برای آزمون حضرت محمد (ص) به‌عنوان پیامبر اسلام (ص) به ملاقات حضرت شتافت و پس از یافتن هر سه نشانه در او به اسلام ایمان آورد. پیامبر اسلام (ص) او را دوست می‌داشت و به همین جهت نام او را از روزبه به سلمان فارسی تغییر داد.

سلمان فارسی نه تنها شخصیتی نظامی سیاسی بود، بلکه فرهنگی و علمی نیز بود؛ در واقع ایشان نخستین مترجم قرآن به فارسی است که بخش‌هایی از آن را برای ایرانیان ترجمه کرد.

به گواه روایات، عالم به اسم اعظم الهی و دارای علم اول و آخر بود. امام صادق (ع) تأکید داشت که او را سلمان محمدی بخوانید، نه فارسی. تفسیرهای قرآنی و نقش در معماری مساجد از جمله میراث اوست. در ادب و فرهنگ ایران نیز به او ارج نهاده شده و نماینده‌ای از شباهت‌ها و پیوند عمیق بین فرهنگ ایرانی و اسلام است؛ بنابراین، سلمان فارسی چهره‌ای چندبعدی شامل یار وفادار پیامبر، دانشمند، فرمانده نظامی، سیاستمدار، و مبلغ اسلام ناب و تشیع راستین است که تأثیرات او تا به امروز در تاریخ اسلام و ایران برجسته مانده است.

سلمان فارسی پس از یک‌عمر مجاهدت و فداکاری در راه پیامبر اسلام (ص) در سال ۳۵ یا ۳۶ ه.ق در مدائن درگذشت. بنا بر برخی روایات، امام علی (ع) با طی الارض بر پیکرش نماز خواند.

این یار باوفای پیامبر (ص) چنان در تعهد به اسلام کوشید که پیامبر اسلام او را از اهل بیت خود خواند و از بزرگ‌ترین یاران و مشاوران نظامی آن حضرت شد. به پیشنهاد سلمان بود که خندق در مدینه حفر شد و با این ایده نقش تعیین‌کننده‌ای در دفع حمله قریش و متحدانش ایفا کرد. همچنین، او طرح و ساخت منجنیق را در جنگ طائف معرفی کرد. در دوران پس از رحلت پیامبر (ص)، سلمان فرمانداری مدائن را بر عهده داشت و در مذاکرات و مدیریت شهرهای فتح شده نقش مهمی داشت. در دوران حکمرانی، حقوق دولتی را نمی‌پذیرفت و بر این باور بود که با دست خود بخورد و به نیازمندان بدهد. سلمان فارسی نمادی از زهد، قناعت و شجاعت بود که از مرگ‌هراسی نداشت و در دفاع از اسلام و هویت ایرانی اسلامی نقش مؤثری ایفا نمود.

او ضمن تمرکز بر نبرد در برابر مشرکین، نقش مبلغی دلسوز داشت و برای تقویت روحیه مسلمانان تلاش می‌کرد. همچنین، او در انتخاب محل کوفه به عنوان شهر نظامی مسلمانان پس از فتح مدائن، سهم عمده‌ای داشت.

مصاحبه با پروفیسور آنجلو میکله پیه‌مونتره

دکتر آلیچه میجانو، پژوهشگر ایتالیایی، بخش دوم و پایانی

در آن دوره به‌طور خاص بر تاریخ و کتاب‌شناسی ترجمه‌های فارسی آثار ادبی (و با موضوعات گوناگون) ایتالیایی تمرکز کردم. در این زمینه کار پژوهشی انجام دادم تا بفهمم چه آثاری از ادبیات ایتالیا در ایران شناخته شده‌اند و چه کتاب‌هایی ترجمه شده‌اند.

آیا مدرسه ایتالیایی «پیترو دلاواله» هم زیر نظر بخش کنسولی سفارت ایتالیا بود؟

خیر، آن مدرسه مستقل بود. نام «پیترو دلاواله» را من و همسر من «لوییزا» پیشنهاد دادیم، هرچند مستند رسمی ندارد. من فقط مسئول آزمون زبان ایتالیایی برای پذیرش دانشجویان ایرانی در دانشگاه‌های ایتالیا بودم، که آن هم مستقیماً به کنسولگری مربوط می‌شد، نه به مدرسه ایتالیایی.

آیا بخش فرهنگی سفارت در ساختمانی جداگانه قرار داشت یا در داخل خود سفارت بود؟

در آن سال‌ها، در داخل سفارت بود، چون مؤسسه فرهنگی بسته شده بود.

مفتخر به گفت‌وگو با آنجلو میکله پیه‌مونتره، استاد ممتاز زبان و ادبیات فارسی در رم و راین فرهنگی پیشین سفارت ایتالیا در تهران به مدت حدود ده سال شدیم. در ادامه‌ی بخش نخست این گفت‌وگو که در شماره ۷۷ نشریه هفتگی سفارت جمهوری اسلامی ایران منتشر شد، بخش دوم و پایانی این دیدار را می‌خوانید.

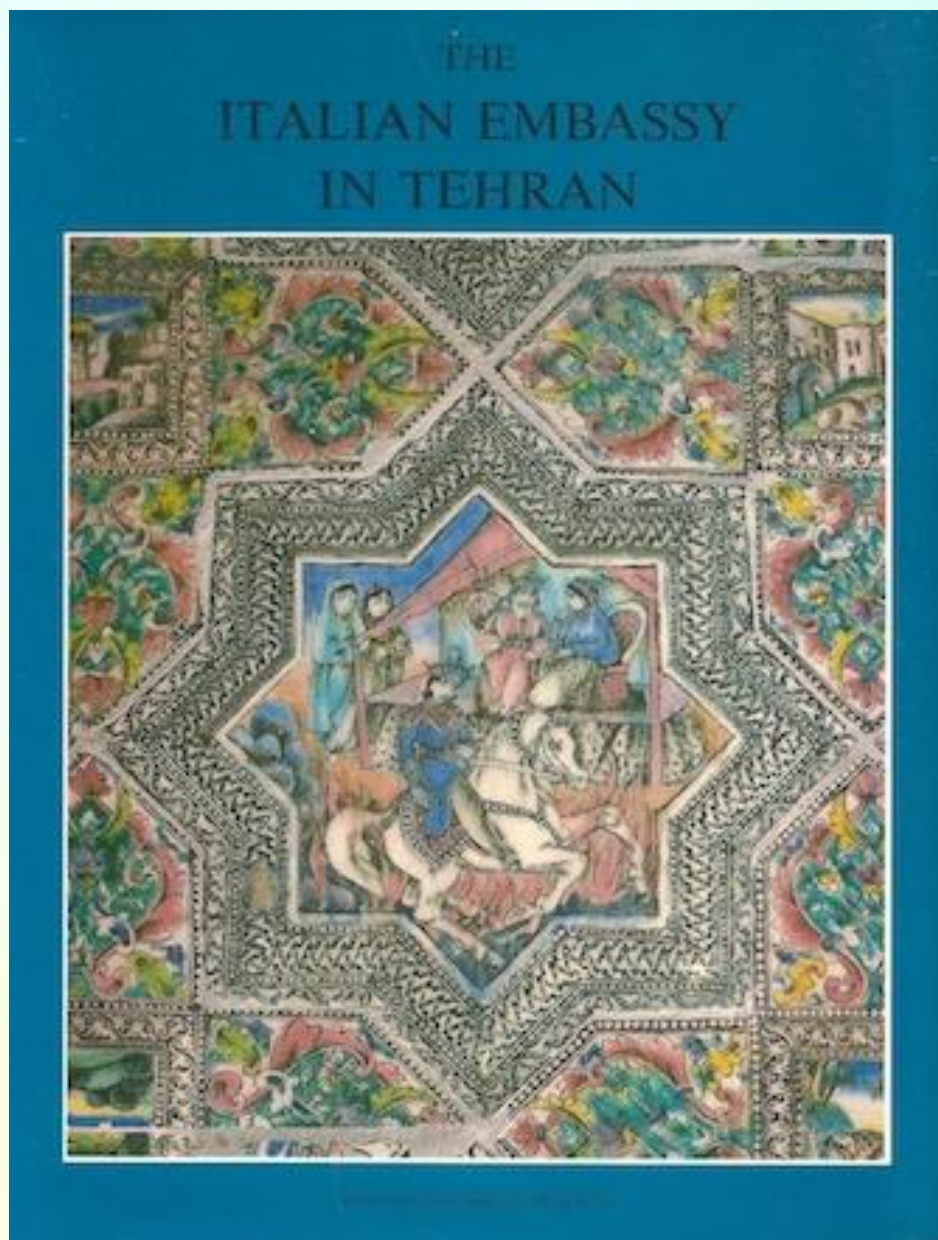
آیا می‌توانید درباره تجربه‌تان به عنوان راین فرهنگی سفارت ایتالیا در تهران برایمان بگویید؟

من دو مأموریت پی‌درپی به عنوان مسئول بخش فرهنگی سفارت داشتم. مأموریت نخست از ۲۳ سپتامبر ۱۹۸۸ (۱۵ مهر ۱۳۶۷) تا ۱۵ ژوئیه ۱۹۹۴ (۲۵ تیر ۱۳۷۳) ادامه یافت؛ مأموریت دوم نیز از ۱۹ اوت ۱۹۹۵ (۲۹ مرداد ۱۳۷۴) تا ۱۸ اوت ۱۹۹۹ (۲۷ مرداد ۱۳۷۸) بود، یعنی در مجموع بیش از ۹ سال.

در دوران دو مأموریت خود به عنوان مدیر دفتر فرهنگی، جوایز و تقدیرهای زیادی دریافت کردید؟

هر دو مأموریت بسیار موفقیت‌آمیز بود. با هر دو سفیری که همکاری داشتم، هماهنگی کامل داشتم و هر دو به من اعتماد بالایی داشتند و مرا همکار واقعی خود می‌دانستند. به همین دلیل در پروژه‌های مهمی همکاری کردم، از جمله انتشار کتاب مصور سفارت ایتالیا در تهران (۱۹۹۰، ۸۰ صفحه) که به کوشش من به عنوان رایزن فرهنگی سفارت ایتالیا در ایران تهیه شد.

این کتاب تاریخ ساختمان‌های متعلق به دولت ایتالیا را (ساختمان کنسولی معروف به «اقامتگاه زمستانی» و اقامتگاه سفیر موسوم به «اقامتگاه تابستانی») به تصویر می‌کشد و با عکس‌های فراوان به زبان انگلیسی منتشر شده است. این کتاب تأثیر زیادی بر محافل دیپلماتیک و همچنین وزارت امور خارجه ایران گذاشت. خود آقای ولایتی، نخستین وزیر امور خارجه که شخصاً او را شناختم، از این کتاب بسیار استقبال کرد. در وزارت خارجه ایران و مؤسسه مطالعات بین‌المللی وزارت خارجه (IPIS) واقع در خیابان نیاوران، به عنوان ایران‌شناسی برجسته بسیار مورد احترام بودم و ارتباط گسترده‌ای با آن‌ها داشتم.

من در سال ۱۹۸۶ در آزمون وزارت امور خارجه ایتالیا برای مؤسسه فرهنگی پذیرفته شدم و به عنوان مدیر مؤسسه فرهنگی تهران منصوب شدم. ولی تنها در سال ۱۹۸۸، دو هفته پس از اعلام آتش‌بس در جنگ ایران و عراق، اجازه اعزام یافتم؛ نه به عنوان رایزن فرهنگی مؤسسه فرهنگی، بلکه به عنوان مسئول بخش فرهنگی سفارت. سپس در سال ۱۹۹۴ دولت ایتالیا مؤسسه فرهنگی را منحل کرد و همین امر پایان مأموریت نخست مرا رقم زد. به‌طور رسمی، آخرین مدیر مؤسسه فرهنگی (از نظر اداری و طبق عنوان اعطا شده از سوی وزارت خارجه ایتالیا) بودم، اما برای جمهوری اسلامی ایران با عنوان رایزن فرهنگی سفارت در مأموریت به سر می‌بردم.

برای نخستین بار با همکاری آن‌ها کنفرانسی با عنوان تاریخ مطالعات ایرانی در ایتالیا برگزار کردم که مقالات آن بعدها در ایران نیز منتشر شد.

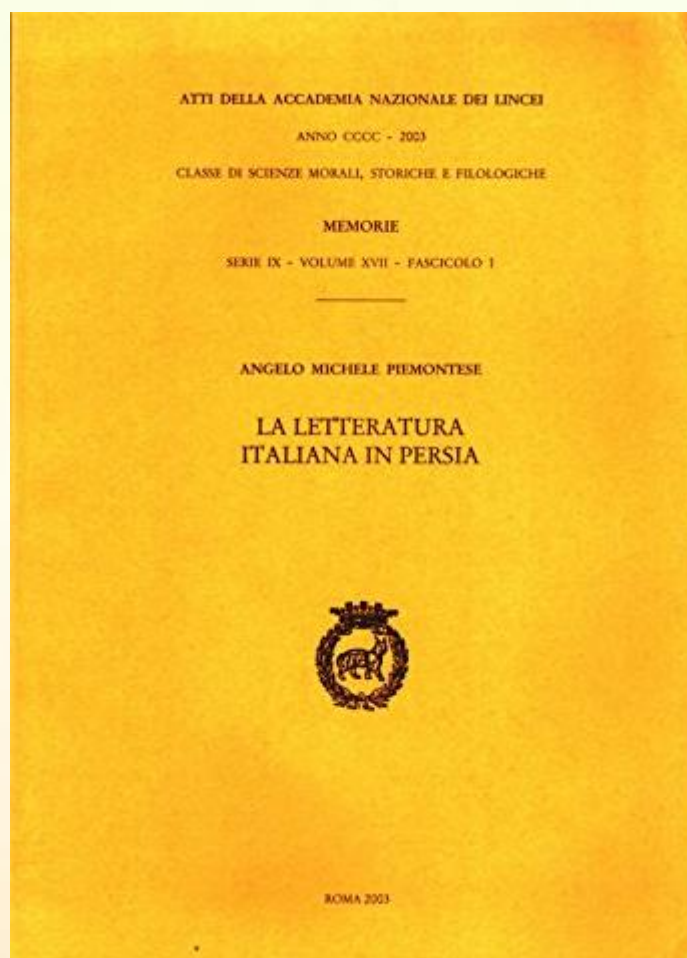
در کل در میان هیئت‌های دیپلماتیک همواره از اعتبار بالایی برخوردار بودم؛ چون من تنها ایران‌شناس (و استاد زبان و ادبیات فارسی) خارجی دارای اعتبار رسمی در ایران بودم.

در آن دوران، شاید ایران‌شناس‌هایی از کشورهای دیگر به ایران سفر می‌کردند، اما هیچ‌یک اعتبار رسمی دیپلماتیک نداشتند. من همیشه در این زمینه مورد احترام بودم.

در تمام طول دو مأموریتم، به عنوان ایران‌شناسی فعال در حوزه فرهنگی، جایگاه ثابتی در میان دیپلمات‌ها داشتم. برای دیپلمات‌های سفارت‌های کشورهای دیگر مانند فرانسه، اسپانیا، آلمان، مجارستان و دیگر کشورها، من «استاد زبان فارسی» بودم.

فرا تر از افتخارات، این تجربه بلند و پررنگ در ایران چه اثری بر شما گذاشت؟

پیش از هر چیز، آموختم که واقعاً ایرانی‌ها چه کسانی هستند؛ البته نه از منظر سیاسی، بلکه از نظر فرهنگی و اجتماعی. فهمیدم ایرانی‌ها، فارس‌ها، آذری‌ها، مردم رشت، مردم اهواز، مردم اصفهان چه تفاوت‌هایی با هم دارند؛ که این گروه‌ها بسیار با یکدیگر متفاوت‌اند. همچنین زبان آن‌ها را آموختم؛ منظورم شیوه گفتار آن‌هاست که بسیار با آنچه کتاب‌های دستور زبان منتشر شده در غرب آموزش می‌دهند، تفاوت دارد. در کتابم با عنوان دستور زبان فارسی فصلی کامل را با عنوان «گد» به توضیح این موضوع اختصاص دادم؛ اینکه چگونه باید رمزگشایی کرد که فارسی‌زبانان چگونه صحبت می‌کنند، چه می‌خواهند بگویند، معنای درونی سخنانشان چیست تا بتوان وارد منطق زبان فارسی شد.

سن اینیاتزیو دِ لویولا؛ بنیان‌گذار فرقه‌ی یسوعیان

این دوره‌ی طولانی نقاقت، فرصتی شد تا آثار دینی همچون افسانه‌ی زرین اثر یاکوپو دا واراتسه و زندگی مسیح نوشته‌ی لودولفو کارتوزیانو را بخواند؛ آثاری که تأثیر عمیقی بر ذهن شوالیه‌منش او گذاشتند و او را متقاعد کردند که تنها «سرور»ی که ارزش پیروی دارد، عیسی مسیح است.

با نیت زیارت سرزمین مقدس، ابتدا به زیارتگاه مونت‌سرات در اسپانیا رفت و در آن‌جا نذر پاکدامنی کرد و لباس‌های اشرافی خود را با جامه‌ی فقیرانه عوض کرد. نزدیک به یک سال (۱۵۲۲) در آن‌جا ماند و به مراقبه پرداخت. در این دوران، بخش‌هایی از تمرینات روحانی خود را نوشت. چون شهر بارسلونا، از آن‌جا که قرار بود به ایتالیا سفر کند، درگیر طاعون شده بود، ناگزیر در مانرسا توقف کرد؛ توقفی که به دوره‌ای طولانی از مراقبه و تنهایی انجامید و منجر به نگارش یادداشت‌هایی شد که بعدها پایه‌ی تمرینات روحانی او را شکل دادند.

در سال ۱۵۲۳ به رم رفت و از پاپ آدریان ششم مجوز سفر به اورشلیم را گرفت و در ۴ سپتامبر همان سال به سرزمین مقدس رسید. او قصد اقامت دائمی در آن‌جا را داشت، اما سرپرست فرقه‌ی فرانسیسکن‌ها، به دلیل کمبود دانش الهیاتی، با این خواسته مخالفت کرد. پس از تنها ۲۰ روز زندگی گوشه‌نشینانه، مجبور به بازگشت شد. در طول این سفر، متوجه شد که بدون تحصیل الهیات، نمی‌تواند در جهت هدایت روحانی مردم گام بردارد.

Íñigo López de Loyola، که بعدها نام خود را به اینیاتزیو تغییر داد، در سال ۱۴۹۱ در قلعه‌ی لویولا، نزدیکی آسپیتیا در اسپانیا زاده شد و در سال ۱۵۵۶ در رم درگذشت.

او کوچک‌ترین پسر بلتران یانیس دِ اونیاز و لویولا بود و چون فرزند دوم یک خانواده‌ی اشرافی بود، برای زندگی مذهبی در نظر گرفته شده بود؛ اما آرزوی شخصی او، تبدیل شدن به یک شوالیه بود. به همین دلیل، پدرش او را به کاستیا فرستاد تا در دربار دون خوان ولاسکتس دِ کوئلار، وزیر شاه فردیناند کاتولیک، خدمت کند. زندگی در دربار تأثیر زیادی بر شخصیت و رفتار او گذاشت.

پس از مرگ دون خوان، اینیگو به دربار دون آنتونیو مانریکه، دوک نایرا و نایب‌السلطنه‌ی ناوارا رفت و همراه او در دفاع از قلعه‌ی پامپلونا که در محاصره‌ی فرانسوی‌ها بود، شرکت کرد.

در آن‌جا، در ۲۰ مه ۱۵۲۱، بر اثر اصابت گلوله‌ی توپ مجروح شد و تا پایان عمر لنگ ماند.

از این‌رو، مسیر طولانی تحصیل را آغاز کرد: در ۳۳ سالگی (۱۵۲۴-۲۶) به مدرسه‌ی دستور زبان در بارسلونا رفت، سپس در دانشگاه‌های آلکالا، سالامانکا (۱۵۲۶-۲۷) و در نهایت در پاریس به تحصیل پرداخت. در سال ۱۵۳۴ در پاریس مدرک استادی خود را کسب کرد و نخستین پیروان خود را در میان دانشجویان یافت.

در همین شهر بود که نام خود را به اینیاتزیو تغییر داد، به افتخار اینیاتزیو شهیدِ انطاکیه که به عشق مسیح و فرمان‌برداری از کلیسا معروف بود؛ ویژگی‌هایی که بعدها هویت اصلی انجمن یسوعی را تشکیل دادند. همچنین در پاریس، همراه با شش یار دیگر، نذر پاکدامنی، فقر و زیارت به اورشلیم کرد؛ و اگر این سفر ممکن نبود، تعهد دادند که خود را در اختیار پاپ قرار دهند تا هر جا که خواست، ایشان را به کار گیرد (نذر مومناتر، ۱۵ اوت ۱۵۳۴).

در آغاز سال ۱۵۳۶، به ونیز رسید و در ۲۴ ژوئن ۱۵۳۷ به مقام کشیشی رسید. در اکتبر همان سال همراه با پیر فابرو و دیه‌گو لاینس به رم رفتند تا نزد پاپ حاضر شوند. چون جنگ میان ونیز و ترک‌ها مانع سفر به اورشلیم شده بود، او و نه یار دیگر خود را در اختیار پاپ قرار دادند و تصمیم گرفتند یک جماعت دینی واقعی تشکیل دهند. بدین‌سان، فرقه‌ی یسوعیان (Compagnia di Gesù) در سال ۱۵۳۹ بنیان‌گذاری شد و در ۳ سپتامبر همان سال در تیولی به‌صورت شفاهی توسط پاپ پل سوم تأیید شد و سپس در ۲۷ سپتامبر ۱۵۴۰، رسماً به تصویب رسید. در ۲۲ آوریل ۱۵۴۱، اینیاتزیو به اتفاق آرا به عنوان رئیس کل فرقه انتخاب شد. از آن پس، زندگی او با تاریخ این فرقه یکی شد. فعالیت‌های مذهبی و آموزشی خود را در رم آغاز کرد.

در کلیسای سانتا ماریا دلا اسکالا در نزدیکی قصر ونیز، و خود شخصاً شاگردانش را تعلیم می‌داد و آنان را به اروپا و سرزمین‌های دوردست برای تبلیغ مسیحیت اعزام می‌کرد.

در سال ۱۵۴۸، تأیید پاپی برای کتاب تمرینات روحانی را دریافت کرد. با تأیید مجدد فرقه توسط پاپ ژولیوس سوم در ۱۵۵۰، دوره‌ی تازه‌ای آغاز شد. در ۱۵۵۱، کالج رومی را بنیان گذاشت و سپس در ۱۵۵۲ کالج آلمانی را تأسیس کرد. او نظام آموزشی فرقه را توسعه داد و آن را به یک فرقه‌ی آموزگار تبدیل کرد، در حالی که همزمان اساس‌نامه‌ی آن را نیز تکمیل و نهایی می‌ساخت؛ سندی مهم در روح ضداصلاح دینی، برای دفاع و گسترش کاتولیسیسم در اروپا و جهان.

اینیاتزیو نه تنها شخصیتی توانمند در زمینه‌ی سازمان‌دهی بود، بلکه از بزرگ‌ترین عارفان مسیحیت نیز به شمار می‌رود. تجربه‌های عرفانی او در دفترچه‌ی یادداشت امور روحانی وی بازتاب یافته‌اند و تمرینات روحانی، با بهره‌گیری از همه‌ی توان‌های طبیعی انسان، راهی برای نیل به امور ماورایی به مؤمنان ارائه می‌دهد.

وی در سال ۱۶۰۹ توسط پاپ پل پنجم به مقام تبرک رسید و در ۱۲ مارس ۱۶۲۲ توسط پاپ گریگوری پانزدهم به مقام قدیس نائل شد. کلیسای کاتولیک، یاد او را در ۳۱ ژوئیه گرامی می‌دارد.

نمادهای مسیحی: ۱۲- کشته

اما این داستان دیگری در کتاب مقدس است — یعنی ماجرای قایق خواری پطرس در دریاچه طبرستان (دریای جلیل) در میان طوفان که الهام‌بخش بخش بزرگی از شمایل‌نگاری مسیحی درباره کشتی شده است؛ و در اینجا کشتی نمادی با بُعدی الهیاتی می‌یابد. بنابر روایات اناجیل، زمانی که قایق پطرس در حال غرق شدن زیر امواج بود، عیسی که بر آن سوار بود، به‌طور معجزه‌آسا طوفان را آرام کرد و امکان رسیدن به ساحل امن را فراهم آورد.

بسیاری از پژوهشگران این معجزه را در ارتباط با کلیسا تفسیر کرده‌اند که همانند کشتی‌ای است به رهبری پطرس و جانشینانش که باید از طوفان‌های بسیار عبور کند، اما در واقع ناخدای حقیقی این کشتی خود عیسی است و حضور او ضامن نجات از غرق شدن است.

در شمایل‌نگاری مسیحیت اولیه، حضور عیسی در کشتی کلیسا اغلب به‌صورت نمادین از طریق دکل اصلی که به‌شکل صلیب درمی‌آید یا به گونه‌ای بازسازی می‌شود که «کریستوگرام» (یعنی نماد یا مونوگرام نام عیسی) را شکل دهد، به تصویر کشیده می‌شود.

نماد کشتی در مسیحیت از دیرباز در میان اقوام قبل از مسیح در حوزه مدیترانه رواج داشت: معنای مستقیم آن اشاره به سفر از زندگی دنیوی و فناپذیر به سوی جاودانگی است؛ و احتمالاً همین پیوستگی با نمادگرایی قبل از مسیحیت باعث شد که کشتی یا قایق از سده دوم تا سوم میلادی به عنوان تصویری نمادین در کاتاکومبه (گورهای زیرزمینی) ظاهر شود، و در فلسطین نیز در میان کهن‌ترین نمادهای مسیحی بر روی استخوان‌دان‌هایی یافت می‌شود که برای نگهداری بقایای ایمانداران از دنیا رفته استفاده می‌شدند.

سن آگوستینو (قدیس آگوستین) نماد سفر به‌سوی ابدیت از میان امواج پرتلاطم زندگی دنیوی را چنین توضیح می‌دهد:

«زندگی در این دنیا همچون دریایی طوفانی است که باید کشتی‌مان را از آن عبور داده و به بندرگاه برسانیم؛ اگر بتوانیم در برابر وسوسه‌های حوریان دریایی مقاومت کنیم، به زندگی جاودان خواهیم رسید».

در کتاب مقدس عهد عتیق، داستان مشهور کشتی نوح را می‌یابیم که تجلی نجاتی است که خدا در مسیر گذار طوفانی به سوی حیاتی نو و پاک‌شده به انسان‌ها ارزانی داشته است. در این مورد، نماد کشتی بیشتر بُعدی انسان‌شناختی دارد و به زندگی انسان و سرنوشت نهایی او اشاره می‌کند.

پژوهشگران این داستان را به عنوان تمثیلی بصری از زندگی انسان، مسیحی و کلیسا تفسیر کرده‌اند: اینکه تنها دعای فروتنانه و برکت خدایی است که می‌تواند از غرق شدن نجات دهد، نه تلاش‌های انسانی در دل خطرها.

همچنین کشتی یادآور روش گفتار عیسی با مردم است که اغلب در کنار دریا جمع می‌شدند:

«او بار دیگر در کنار دریا تعلیم می‌داد. جمعیت زیادی گرد او آمدند، به گونه‌ای که او سوار بر قایقی شد و در دریا نشست، در حالی که جمعیت در خشکی و در امتداد ساحل ایستاده بودند.» (انجیل مرقس ۴:۱)

کشتی می‌تواند نماد کلیسا و نیز زندگی یک مسیحی باشد که در میان امواج گرفتار شده، اما برای حفظ ایمان و دستیابی به پاداش ابدی، نبرد نیک را پیش می‌برد. (نامه به تیموتائوس ۴:۷).

سن آمبروجو (قدیس امبروز)، در شرح معجزه آرام شدن طوفان، به روشنی از قایق پطرس به عنوان نماد کلیسا یاد می‌کند و می‌گوید: «اگر عیسی حاضر باشد، کشتی با امواج غرق نمی‌شود»

بر اساس این تفسیر، کلیسا تنها به دلیل فیض نجات‌بخش عیسی که همواره حاضر و فعال است، می‌تواند در برابر طوفان‌ها مقاومت کند.

موضوع نجات معجزه‌آسا و غیرمنتظره در دل خطرات دریا، در زندگی برخی از قدیسان نیز دیده می‌شود، مانند داستان سن پیترو دا ورونا (قدیس پطرس اهل ورونا) و «معجزه کشتی» معروف.

این داستان توسط جووانی دی بالدوچو در تابوت مرمری کلیسای پرتناری در شهر میلان به تصویر کشیده شده است: کشتی‌ای را در میان امواج خروشان می‌بینیم که ملوانان با اضطراب تلاش می‌کنند آن را کنترل کنند و با خطر جان خود، به دکل کشتی چنگ زده‌اند.

حدیث ہفتہ

رسول خدا (صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم):

«لَا تَغْلُظَنَّ فِي سَلَمَانٍ، فَإِنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى أَمْرٌ أَنْ

أُطْلِعَهُ عَلَى عِلْمِ الْبَلَايَا وَالْمَنَایَا وَالْأَنْسَابِ وَفَصْلِ الْخُطَابِ»

دیگران را در مورد سلمان بہ اشتباہ نیندازید۔ خدای تبارک و تعالیٰ مرا فرمان دادہ

است تا او را از علمِ بلایا و مصیبت ہا، انسَاب و فصلِ الخطاب آگاہ کنم۔

واتیکان در هفته‌ای که گذشت...

RADIO
VATICANA

VATICAN
NEWS

پارولین: راه حل، برسمیت شناختن کشور فلسطین است

وب سایت واتیکان نیوز(رادیو واتیکان)

کاردینال پارولین در پاسخ به سئوالی در مورد اظهارات کسانی که به عقیده آنها برسمیت شناختن کشور فلسطین «هنوز زود است»، افزود: «چرا زود است؟، یعنی به نظر ما راه حل، گفتگوی مستقیم میان دو طرف و تشکیل دو کشور مستقل است».

قطعاً «این راه حل، همچنین به خاطر وضعیتی که در کرانه باختری بوجود آمده و ادامه دارد، دائماً دشوارتر می شود». در مورد شهرک های اسرائیلی در آن مناطق، کاردینال پارولین گفت «این وضعیت قطعاً به تشکیل کشور فلسطین کمک نمی کند».

وی با تاکید بر وخامت بحران در غزه و ضرورت کمک های بشردوستانه گفت «امیدوارم که این کمک ها

انجام شود زیرا وضعیت غیر قابل تحمل است. واقعاً اینطور است و بسیاری از سازمان های بین المللی در آنجا به این مسئله اعتراض کرده اند، اکنون سلاح جدید، گرسنگی، قحطی و فقدان غذا است».

کاردینال پی یتر پارولین نخست وزیر واتیکان در حاشیه یک گردهمایی، با خبرنگاران در مورد اهمیت برسمیت شناختن دو کشور اسرائیل و فلسطین، جنگ در اوکراین، روابط واتیکان با پاتریارک نشینی ارتدکس مسکو و حمله به کلیسای کاتولیک در جمهوری کنگو صحبت کرد .

وی در مورد اینکه امانوئل مکرون رئیس جمهور فرانسه اعلام کرد که فرانسه در اجلاس سازمان ملل در ماه سپتامبر قصد دارد کشور فلسطین را برسمیت بشناسد، گفت مدت ها است که مقر مقدس کشور فلسطین را «برسمیت شناخته است».

وی خاطرنشان کرد که راه حل این است، «برسمیت شناختن دو کشور اسرائیل و فلسطین، به طوری که در کنار یکدیگر، با استقلال و همچنین همکاری و امنیت زندگی کنند».

دیدار پاپ با نماینده رهبر کلیسای

ارتدکس روسیه

وب سایت واتیکان نیوز

روز شنبه پاپ در واتیکان متروپلیت آنتونیچ مسئول روابط خارجی پاتریارک نشینی مسکو را به حضور پذیرفت.

این اولین دیدار لئون چهاردهم با متروپلیت ارتدوکس روسیه است. آنتونیچ از ماه ژوئن ۲۰۲۲ مسئول روابط خارجی پاتریارک نشینی مسکو است. وی در این مسئولیت چندین بار با پاپ فرانسیس دیدار کرد که آخرین آن در ماه ژوئیه سال گذشته در واتیکان بود.

این دیدار خصوصی تایید کننده خواست از سرگیری گفتگو میان کلیسای کاتولیک و ارتدوکس است، که با جنگ در اوکراین روابط آنها کاهش یافت. آنتونیچ که عملاً مسئول روابط خارجی پاتریارک کریل (رهبر کلیسای ارتدکس روسیه) است به همراه پنج نفر دیگر از اعضای کلیسای ارتدکس این کشور با پاپ دیدار کردند.

سفر وزیر خارجه واتیکان به مکزیک

خبرگزاری آچی استمپا

سراسقف پل ریچارد گالاگر وزیر خارجه واتیکان روز پنج شنبه ۲۴ ژوئیه در سفری ۶ روزه برای شرکت در اجلاس عمومی دانشگاه های کاتولیک عازم جمهوری مکزیک شد.

وی روز پنج شنبه پس از دیدار با رئیس شورای اسقف های مکزیک، با همتای مکزیکی خود خوان رامون دلا فونته دیدار و گفتگو کرد. در بیانیه وزارت خارجه مکزیک تاکید شده است « دو طرف موضوعات مربوط به حقوق بشر، مهاجرین، چندجانبه گرایی، آموزش عالی و آرمان صلح» را مورد بحث و گفتگو قرار دادند.

هچنین سراسقف گالاگر با وزیر کشور مکزیک دیدار کرد. وزیر کشور تاکید کرد که «هدف از این دیدار تقویت پیوندها میان دولت مکزیک و واتیکان» است و از طرف دولت مکزیک از پاپ لئون چهاردهم برای سفر به این کشور دعوت کرد. رییس جمهور مکزیک روز جمعه گذشته در کنفرانسی مطبوعاتی گفت هنوز تاریخ قطعی برای سفر پاپ به مکزیک تعیین نشده است و فقط رسماً از پاپ دعوت شده است.

پیام پاپ به مجمع ملی جنبش کاتولیکی صلح در دیترویت

وب سایت واتیکان نیوز(رادیو واتیکان)

پاپ در این پیام می‌نویسد:

«در میان چالش‌های فراوانی که جهان ما امروز با آن‌ها روبه‌روست از جمله جنگ‌های گسترده، شکاف میان ملت‌ها و بحران مهاجرت اجباری تلاش برای ترویج پرهیز از خشونت، بیش از هر زمان دیگری ضروری است».

او در ادامه به سخنان عیسی مسیح اشاره می‌کند که با کلمات صلح‌آمیز به شاگردان خود نزدیک شد. همان‌گونه که پاپ در پیام "Urbi et Orbi" در تاریخ ۸ مه ۲۰۲۵ تکرار کرد، این صلح، صلحی بی‌سلاح، صلحی فروتنانه و صلحی است که با پایداری به‌دست می‌آید و سلاح‌ها را از کار می‌اندازد.

در نتیجه، ضروری است که پیروان عیسی، که همچنان از سوی او فرستاده می‌شوند، «در زندگی روزمره خود آفرینندگان صلح شوند».

دعوت او به جنبش Pax Christi این است که: «جوامع محلی را به خانه‌های صلح بدل کنید، جایی که مردم می‌آموزند چگونه با گفت‌وگو خصومت‌ها را از میان بردارند، جایی که عدالت تمرین می‌شود و بخشش پاس داشته می‌شود» این مسیری است برای آن‌که واقعاً برادر و خواهر یکدیگر باشیم.

پاپ در پیامی به اجلاس ملی جنبش کاتولیکی صلح مسیح که از ۲۵ تا ۲۷ ژوئیه در میشیگان تشکیل جلسه داد، گفت: در جهانی در جنگ، خالقان آشتی باشید.

«صلح» واژه‌ای است که پاپ لئون چهاردهم از آغاز دوره خدمت خود در هر دیدار و سخنرانی‌اش تکرار می‌کند. این همان چیزی است که بیش از هر چیز برای او اهمیت دارد، به‌ویژه در مواجهه با جهانی پاره‌پاره از خشونت و جنگ. او همین واژه را در پیامی که به Pax Christi USA، جنبش کاتولیکی فعال در زمینه صلح، فرستاده، نیز تکرار کرده است. این پیام روز، ۲۵ ژوئیه، هم‌زمان با آغاز مجمع ملی این جنبش در دیترویت، میشیگان، منتشر شد.

پیام پاپ به نشست دانشگاه‌های کاتولیک: «بگذارید حکمت مسیح راهنمای شما باشد» واتیکان نیوز

پاپ یادآور شد که از نخستین روزهای بشارت، مسیحیان اهمیت رویارویی با دیدگاه‌های متنوع را درک کردند. او به سخنان سنت پل اشاره کرد که چگونه مسیحیان رومی را دعوت کرد تا ثمرات زندگی پیشین خود را بررسی کنند و نشان داد که بدون مسیح، حکمت انسانی در نهایت به مرگ می‌انجامد.

او گفت: مسیح بیگانه با خرد و استدلال نیست، بلکه سنگ زاویه‌ای است که به همه اندیشه‌ها، امیدها، و تلاش‌های بشری برای بهبود زندگی و یافتن معنا، انسجام و معنا می‌بخشد. مسیح به عنوان حکمت، هم در مرکز ایمان قرار دارد و هم برای عقل جهانی انسان قابل درک است. حکمت چه به مثابه توانایی طبیعی عقلانی و چه به عنوان موهبت الهی «پیش از هر چیز، ناظر به امر الهی است» و پایه‌ای محکم برای گفت‌وگو با همه فرهنگ‌ها و مکاتب فکری فراهم می‌کند.

پاپ تأکید کرد که دانشگاه‌های کاتولیک نباید از مسیح فاصله بگیرند یا نقش بی‌همتای او را به نام آزادی آکادمیک نسبی کنند. بلکه آن‌ها باید دقیقاً از موضع قدرت هویت مسیحی خود، با دیگر سنت‌های دانشی با احترام و ثمربخشی وارد گفت‌وگو شوند.

پاپ لئوی چهاردهم در پیامی به شرکت‌کنندگان در بیست‌وهشتمین مجمع عمومی فدراسیون بین‌المللی دانشگاه‌های کاتولیک (IFCU) که در گوادالاخارا، مکزیک برگزار شد، از دانشگاه‌های کاتولیک خواست که همچنان ریشه در مسیح داشته باشند؛ منبع حقیقی حکمت و حقیقت.

این گردهمایی هم‌زمان با صدمین سال تأسیس مجمع عمومی فدراسیون بین‌المللی دانشگاه‌های کاتولیک (IFCU) با شعار «دانشگاه‌های کاتولیک: طراحان دانش» برگزار شد. پاپ با اشاره به این عنوان، آن را «بیانی زیبا» خواند که «هماهنگی، یگانگی، پویایی و شادی» را در ذهن تداعی می‌کند.

پاپ لئو هشدار داد که فضای فرهنگی امروز آکنده از «صداهای فریبنده» است؛ افکاری که به دلیل تازگی، محبوبیت یا قطعیت ظاهری‌شان جذاب‌اند. اما دانشگاه‌های کاتولیک فراخوانده شده‌اند تا راهی باشند «از عقل به سوی خدا»؛ تفکری که برگرفته از اندیشه سنت بوناونتورا است.

او با نقل سخنانی از پدران کلیسا، از جمله سنت آگوستین و سنت پل، بر نیاز مداوم انسان به روشنایی روح از طریق پیوند با حقیقت الهی تأکید کرد.

امضای توافقنامه فیما بین واتیکان و جمهوری آذربایجان

در رابطه با گفت‌وگوی بین‌ادیانی

واتیکان نیوز

کاردینال کوواکاد با اشاره به تمایل مشترک واتیکان و جمهوری آذربایجان به تقویت روابط شان در دهه‌های اخیر، گفت این روابط با سفرهای تاریخی پاپ‌ها استحکام یافته است: سفر پاپ ژان پل دوم در سال ۲۰۰۲، سفر پاپ فرانسیس در اکتبر ۲۰۱۶، و سفر کاردینال تارتچیزیو برتونه، وزیر امور خارجه وقت واتیکان در سال ۲۰۰۸ که حامل پیام نزدیکی پاپ بندیکت شانزدهم بود.

او افزود یادداشت تفاهم اخیر بر پایه توافق دوجانبه آوریل ۲۰۱۱ شکل گرفته و ضمن تقویت روابط دیپلماتیک، بستر لازم را برای فعالیت آزادانه کلیسای کاتولیک در قفقاز فراهم کرده و به ترویج اصل آزادی دینی، که در قانون اساسی آذربایجان نیز تصریح شده، یاری رسانده است. این متن «نشانه‌ای از احترام به یک اقلیت مذهبی» است و نشان می‌دهد که چگونه مسلمانان و مسیحیان می‌توانند با هم در هماهنگی زندگی کنند.

کاردینال در پایان، با یادآوری سخنان پاپ لئوی چهاردهم در آغاز پاپی‌اش خطاب به دیپلمات‌ها، ابراز امیدواری کرد که «روابط دوستانه دوجانبه» میان واتیکان و جمهوری آذربایجان اکنون با انگیزه‌ای تازه به مسیر خود ادامه داده و در راستای تحقق «حقیقت، عدالت و صلح برای همه بشریت» بیش از پیش تقویت شود.

واتیکان و جمهوری آذربایجان با امضای یادداشت تفاهمی جدید، گامی دیگر در مسیر تقویت همکاری میان کلیسا و دولت در زمینه روابط بین‌ادیانی برداشتند.

کاردینال جورج کوواکاد، رئیس نهاد گفت‌وگوی بین‌ادیانی، در مراسمی که صبح دوشنبه در واتیکان برگزار شد، در حضور مقامات آذربایجانی، مسیر طولانی طی‌شده بین دو طرف را مسیری مبتنی بر گفت‌وگو، احترام متقابل، و همکاری، که با توافق دوجانبه سال ۲۰۱۱ رسمی شد یاد کرد و افزود اکنون با این یادداشت تفاهم جدید غنی یافته است.

او گفت این سند نشانه‌ای روشن از اراده مشترک دو طرف برای ادامه همکاری در «زمینه‌ای حیاتی» است: یعنی گفت‌وگو بین ادیان، برای پرورش همه‌جانبه انسان، هم به‌عنوان مؤمن و هم به‌عنوان شهروند.

نماینده واتیکان در سازمان ملل :

اسرائیل و فلسطین،

دو دولت برای صلحی عادلانه

و پایدار

واتیکان نیوز

جامعه‌ای که همواره در پی ایفای نقش تعدیل‌کننده و ثبات‌بخش و ترویج گفت‌وگو و صلح بوده است. نماینده واتیکان تأکید کرد که تنها راه حل واقعی برای دستیابی به صلحی پایدار، تحقق طرح دو دولت است: فلسطین و اسرائیل، در چارچوب مرزهای امن و به رسمیت شناخته شده بین‌المللی. واتیکان همچنین حمایت کامل خود را از حقوق غیرقابل انکار ملت فلسطین از جمله حق تعیین سرنوشت و زندگی در آزادی، امنیت و کرامت در چارچوب دولتی مستقل و حاکم اعلام کرد.

در ادامه، اسقف اعظم اهمیت جهانی و فرهنگی شهر اورشلیم (قدس) را یادآور شد؛ شهری که برای یهودیان، مسیحیان و مسلمانان مقدس است. او بار دیگر درخواست واتیکان برای اعطای وضعیت ویژه بین‌المللی به این شهر را مطرح کرد؛ وضعیتی که بتواند هویت منحصر به فرد قدس را حفظ کند، کرامت و حقوق همه ساکنان و پیروان سه دین ابراهیمی را تضمین نماید، و برابری نهادها و جوامع دینی در برابر قانون را برقرار سازد.

این وضعیت ویژه باید همچنین از مقدسات حفاظت کند؛ دسترسی آزاد به اماکن عبادی را تضمین نماید؛ و در صورت امکان، وضعیت موجود را حفظ کند. او ابراز تأسف کرد از اینکه «مسیحیان در بخش قدیمی اورشلیم روز به روز بیش تر احساس تهدید می‌کنند»؛ وضعیتی که باید پایان یابد.

در پایان سخنانش، اسقف اعظم گابریله کاپیا با استناد به سخنان پاپ لئوی چهاردهم در عشای ربانی روز ۲۰ ژوئیه ۲۰۲۵، خواستار پایان یافتن «بربریت جنگ» شد.

نماینده واتیکان ابراز امیدواری کرد که نشست نیویورک بتواند جهانیان را به یاد آورد که در دورانی که زور اغلب به عنوان شرط صلح تلقی می‌شود، تنها از مسیر گفت‌وگویی صبورانه و فراگیر می‌توان به راه حل عادلانه و پایدار برای درگیری‌ها دست یافت.

در نشست عالی‌رتبه سازمان ملل متحد درباره «حل مسالمت‌آمیز مسئله فلسطین و تحقق راه حل دو دولت» که به ابتکار فرانسه و عربستان سعودی برگزار شد، اسقف اعظم گابریله کاپیا، نماینده دائمی واتیکان در سازمان ملل، بار دیگر نسبت به وخامت اوضاع انسانی در نوار غزه ابراز نگرانی شدید کرد و خواستار آتش‌بس فوری و حفاظت از غیرنظامیان فلسطینی شد.

کاپیا تصریح کرد که هیچ‌گاه نمی‌توان تروریسم را توجیه کرد، اما حق دفاع مشروع نیز باید در چارچوب ضرورت و تناسب اخلاقی اعمال شود. او خواستار آتش‌بس فوری، آزادی تمام گروگان‌های اسرائیلی، بازگرداندن اجساد قربانیان، حفاظت از غیرنظامیان فلسطینی طبق حقوق بین‌الملل بشردوستانه، و فراهم‌سازی بدون مانع کمک‌های بشردوستانه شد. واتیکان در عین حال حمله حماس در ۷ اکتبر ۲۰۲۳ به غیرنظامیان اسرائیلی را نیز محکوم کرد.

اسقف گفت: «کرسی مقدس عمیقاً نگران تشدید بحران انسانی در نوار غزه است.» او جامعه بین‌المللی را فراخواند تا فوراً به آوارگی گسترده خانواده‌ها، فروپاشی خدمات حیاتی، قحطی فزاینده و محرومیت گسترده واکنش نشان دهد؛ فجایی که وجدان بشریت را به لرزه درآورده‌اند. او با اشاره به تأثیرات سنگین جنگ بر غیرنظامیان، از جمله کودکان کشته شده، ویرانی خانه‌ها، بیمارستان‌ها و اماکن مقدس، حمله اخیر به کلیسای «خانواده مقدس» را نمونه‌ای از درد و رنج مضاعف جامعه مسیحی منطقه دانست.

78

HEVAR

The Weekly Journal of the Embassy of the
Islamic Republic of Iran to the HolySee

Second Year | Issue 78 | 2025 August 1

GAZA
WILL REMAIN
OURS
EVEN IF IT IS
LET DOWN THE
WHOLE
WORLD

The Embassy of the Islamic Republic of
Iran to the HolySee

Via Bruxelles, 57, 00198

+39068552494

vat.media@mfa.gov.ir

<https://vatican.mfa.gov.ir/portal>

IRANtotheHolySee@IRANinVATICAN

